

SAMOVARIA

herfst '21

SAMOVARIA

Officieel orgaan van de
Nederlandse Samoeden Club

Opgericht 13 aug 1932
2021 Nummer 3
Jaargang 43
Verschijnt 4x per jaar

BESTUUR:

Voorzitter en redactie

Eris Koops
3^e Goudbloemdwarstraat 4 hs
1015 KA Amsterdam
☎ 020-6263231
email: eris@naschia.nl

Secretaris & website:

Harry van Huijstee
Mastbos 12
6718 HB Ede
☎ 06-53679465
email: harry.van.huijstee@outlook.com
Website: <http://www.samoedenclub.nl>

Penningmeester /Ledenadministratie

Marian Bartol
Oldengaerde 35
9301 WX Roden
☎ 06-20358330
email: penningmeester.nsc@outlook.com
Rekeningnummer NSC: 733127
IBAN: NL28 INGB 0000 733127

Secretaris Clubmatch:

Coby Rees
☎ 020-6263231
email: coby.rees@planet.nl

Evenementen:

Rivka Koops
☎ 06-33660587
email: rivka.koops@hotmail.com

COMMISSIES:

Clubartikelen en Facebook:

Rivka en Sarah Koops
rivka.koops@hotmail.com
www.facebook.com/Samoedenclub

Ras & Puppy info :

Corry van den Ham-Nijdam
☎ 0342-413809
email: corryvandenham@gmail.com

Vertegenwoordiger Kees&Poho

Klaas ten Broek
☎ 0575-562291
email: klaastenbroek@gmail.com

Contributie

Lidmaatschap per jaar	€ 30,00
Buitenland	€ 35,00
Gezinslid	€ 7,00

Inhoudsopgave

Van de voorzitter	blz 3
Nieuwe leden	blz 3
Op de omslag	blz 4
Dagboek van een samojeed	blz 6
Waarschuwing hotspots en grasaren	blz 9
Grote avonturen beginnen klein	blz 10
Nienke's kolom	blz 12
Iwan onverwacht overleden	blz 14
De honden van Basis Oost dl1	blz 16
Wandeling Spaarnwoude	blz 33
Coronapups	blz 36
Gouwe Ouwe	blz 37
Tentoonstellingsuitslagen	blz 38
Agenda 2021	blz 40

Het bestuur en de redactie zijn niet verantwoordelijk voor de inhoud van ingezonden stukken en behouden zich het recht voor ingezonden stukken aan te passen. De redactie heeft het recht artikelen te weigeren indien de strekking beledigend is voor één of meerdere leden van onze club, of indien uit de publicatie moeilijkheden met andere kynologische instanties zouden voortvloeien. Anonieme artikelen worden niet geplaatst.

Overname van artikelen is toegestaan met bronvermelding.

Opgave kenneladressen op onze website bij: Ledenadministratie NSC. Kosten € 15,00 per kalenderjaar, per vooruitbetaling te voldoen aan de N.S.C., bankrek. nr . NL28 INGB 000 733127 t.n.v. N.S.C., onder vermelding van "Kenneladressen". Kenneladvertentie in Samovaria voor leden €25 per 1/4 pag per jaar.

Opzeggingen, conform de statuten, uiterlijk op 31 oktober. Wilt u ook a.u.b. uw lidnummer vermelden. Zie hiervoor de adresstrook van de Samovaria.

Sluitingsdata

Winternummer

2021

maandag 29 november

Van de voorzitter

Beste mensen,

Na een niet zo geweldige zomer beleven we (nu ik dit schrijf althans) een aardige nazomer. De wandeling in Spaarnwoude is weer door een record aantal mensen en honden bezocht en was een mooi begin van het najaar.

We lijken nu uit naar de clubmatch op **zondag 24 oktober** in het Dogcenter in Kerkwijk. De keurmeester is ons clublid Wilma Hell-Frijters. De keuring zal uiteraard binnen plaatsvinden, maar als het weer meezit kunnen we de honden buiten laten wachten, zodat we elkaar binnen nog kunnen verstaan. U vindt het inschrijfformulier in deze Samovaria, maar het staat ook op de site, voor de buitenlandse deelnemers ook in het Engels. De ingevulde formulieren liefst als bijlage sturen naar:

coby.rees@planet.nl

Omdat in het weekeind van 11 tot 14 november de Pampa Sledehonden Trail wordt gehouden, wordt de Steptraining in Halfweg een week vervroegd, dat wordt dus **zondag 7 november**. Ook als u niet traint, of als u aanvraag heeft van mensen die kennis willen maken met de honden, leuk om te komen kijken. Koffie, krentenbrood en erwtensoep staan klaar.

De data voor volgend jaar zijn ook al bekend: De ALV op zondag 15 mei, de Jubileum Clubmatch op zondag 29 mei en de Jubileum Doe-Dag op zondag 12 juni.

Er blijft uiteraard plaats voor uw hond op de cover! Stuur foto's met wat informatie erbij naar rivyka.koops@hotmail.com. Dan wordt dat weer een vast onderdeel van Samovaria.

Samovaria blijft op papier verschijnen, maar er is een aantal leden dat Samovaria als PDF al iets eerder per mail wil ontvangen.

De volgende Samovaria is het kerstnummer, dus graag uiterlijk maandag 29 november uw verhalen en foto's naar eris@naschja.nl

Eris Koops

Nieuwe Leden

2021.06.009	W. Pekel	Castricum
2021.06.010.G.	M. van Lunsen	Castricum
2021.08.011	I. Hazelaar	Barneveld
2021.09.012	M. Valkenaars	Eersel

Marian Bartol

Op de omslag

Wie zien we op de foto?

Schylger Binne Fan Brumma, roepnaam Binne.

Uit welke kennel komt zij?

Binne is bij ons op Terschelling geboren. Schylger betekend niets anders dan Terschellinger. Wel grappig, er worden geen echte Terschellingers meer geboren; geboortes moeten in het ziekenhuis plaatsvinden omdat het te riskant zou zijn om vrouwen op het eiland te laten bevallen, maar gelukkig is Binne dus wel een echt 'Schylger famke'.

Hoe oud is de hond?

Binne is 10 jaar oud. Ze is de afgelopen maanden maar liefst drie keer geopeerd aan melkkliertumoren. Gelukkig lijkt het nu rustig, maar ik houd het heel goed in de gaten.

Waarom hebben jullie voor het ras Samojeed gekozen?

33 Jaar geleden hebben de man waarmee ik toen samenwoonde en ik gekozen voor de Samojeed. In eerste instantie kozen we voor de wolfsgrauwe keeshond, maar omdat die vrij waaks zijn en we een eigen zaak en dus veel klanten op ons erf hadden, leek ons dat toch niet zo'n goed idee. Ik herinnerde me dat ik in een tijdschrift een advertentie van Pedigree had gezien, met prachtige, witte honden, Samojedden. Informatie ingewonnen bij de rasvereniging en ons op de wachtlijst laten zetten. Voor het internettijdperk was het nog zo dat er een gezamenlijke wachtlijst was, waarvan de fokkers hun pupkopers kozen. Er was ons verteld dat het wel een behoorlijke tijd kon duren voor er een pup voor ons was, maar in augustus zette ik ons op de wachtlijst en in november belde Alie Bartol van Lusjkaya ons al op. Terschelling leek haar voor een Samojeed een geweldige omgeving. Het was vrij uitzonderlijk dat we uiteindelijk twee pups kregen, Fitz en Fellow. Fitz was geboren met een niet goed ontwikkeld oogje (zodra het kon is dit verwijderd en dit gebeurde heel netjes, op Alie haar kosten) en Alie vond het prettig dat Fitz wat steun aan

zijn broertje zou hebben. Fitz bleek uiteindelijk juist de sterkste van de twee. Toen de pupjes 8 maanden waren, zijn we uit elkaar gegaan. In goed overleg met elkaar en met Alie hebben we ieder een pup genomen. Ik kreeg Fellow. Dat die eigenwijze Sammen goed bij eigenwijze eilanders passen blijkt wel. Mijn man en ik hebben sinds die tijd altijd Samoeden gehad en de vriend van toen heeft er ook nog steeds een.

Wat is de grappigste eigenschap van je hond?

Binne zingt bijna elke ochtend een liedje voor de honden in de buurt. Als ze wakker is gaat ze bij de voordeur zitten zingen. Volgens mij schept ze er een waar genoeg in als ze de honden van de burens aan het blaffen krijgt.

Heeft je hond een lievelingsspeeltje en wat is het?

Binne is niet zo van de speeltjes, nooit geweest ook. Wat ze het liefste doet is zonder de andere honden met ons mee gaan. Zo gaat altijd met mijn man Cees mee naar de KNRM (Koninklijke Nederlandse Redding Maatschappij). Of het nou oefenavond is, onderhoudsavond of een vergadering, ze gaat mee. En als ze een enkele keer niet mee kan is ze zwaar teleurgesteld. Toen Cees een keer tijdens een open dag op het strand collecteerde voor de KNRM was Binne ook mee. Bij elke munt die in de collectebus ging begon ze te 'loeien'. Er is nog nooit zoveel geld opgehaald als toen. Maar ook als er iets vervelends gebeurd is en daarover gepraat moet worden is Binne erbij. Een hond aaien is stressverlagend.

Daarnaast gaat ze ook altijd met ons mee als Cees schipper is op de museumreddingboot 'Brandaris', waarmee zeehondentochten gedaan worden. Vanaf de eerste keer loopt ze aan boord rond alsof ze nooit iets anders gedaan heeft. Als we aan de kant liggen loopt ze steeds te blaffen en te 'loeien', dan kan ze niet wachten tot we gaan varen. Op het water is ze stil, ligt dan eens bij ons achterop het schip en gaat dan weer even bij de gasten kijken.

Met wie woont de hond samen?

Met mij en mijn man, met haar 6 jaar oude Zweedse 'achternicht' Malle, met de 7 jarige IJslandse hond Mette en niet te vergeten huiskonijn Duster. En we hopen er volgend jaar nog een Samoed bij te krijgen. Dat wordt weer spannend...

Nienke Meijvogel-Blom

Dagboek van een samojeed 37

In het vorige verhaaltje schreef ik al over een nestje dat geboren zou worden en dat liep toch weer anders dan we gedacht hadden. Om daar niet te veel over uit te wijden werd er in Amsterdam een nestje met 6 reuen geboren. Wat daaraan ook zo bijzonder was, was dat het op 2 juni ter wereld kwam en dat is de geboortedag van mijn moeder. Zij is in 2020 overleden en door haar heb ik het ras leren kennen. Dus van dat K-nest hebben wij Kyro uitgekozen. Kyro is de zoon van onze Bi-alka.

Wat we bij de honden uit Zweden zo hebben gemist hebben we nu wel kunnen doen en dat was veel op bezoek gaan. Ondertussen is Kyro al 4 weken bij ons en al helemaal ingeburgerd. Het is een pienter hondje en hij heeft een goede speelka-

meeraad aan Poika. Met zijn vader Bialka is het spelen wat wild en met Milek wordt het erg blafferig. Met Naska wordt er niet gespeeld hij is de roedelleider. De eerste weken sliep Kyro bij ons boven maar al snel wilde hij bij de andere honden liggen en nu slaapt hij in de bench bij de anderen. Ook als ik naar het werk

moet gaat het goed en slaapt hij lekker. We hebben er nog een camera bij gekocht en nu kunnen we alle 5 honden zien.

Verder is er niet zoveel te vertellen maar er gebeurt natuurlijk wel veel. Ook zijn alle 4 ouderen honden in de rui en waarschijnlijk heb ik het nog nooit zo erg gezien. Jammer van Poika met zijn castratvacht. Eén en al klitten. Nu is het helemaal erg omdat hij zo speelt met Kyro en die hangt hem in de vacht en daardoor wordt het nat en klit het nog meer.

Het duurt niet lang meer dan begint het seizoen weer. Elke zondag stappen wij met nog een stel zonder honden. Erg leuk en gezellig. Via whatsapp videobellen met z'n 4 vieren en dan een rondje stappen...geweldig. We hopen dat er nu wel wat wedstrijden door zullen gaan..dan zijn wij in ieder geval goed getraind.

We hebben een vijver gemaakt en misschien heb ik daar de vorige keer over geschreven maar dat is met een pup niet zo handig. Eerst hadden we daar gaas overheen gelegd maar dat was niet afdoende. Dus daar is een mooi hekje om heen gemaakt.

Gistermiddag was de Samojedwandeling en wij zijn er ook geweest met Kyro, Bialka en Naska en we zagen wat broertjes van Kyro. Erg leuk om met andere eigenaren te praten over Bialka en de pups. Wat een verschillende soorten Samoeden heb ik gezien. Weer erg goed voor elkaar met de koffie en taart. We zijn op tijd naar huis gegaan maar helaas stonden we wel een uur in de file in Amsterdam. Gelukkig werd het in de auto niet te warm al stonden we op een plek waar we de honden nooit uit de auto konden halen. Zo denk je we er ook weer over na hoe het gaat met te warm weer. Wel fijn dan onze witte bus. Zo dit was het eerst weer. Wordt vervolgd

Anna Zijlstra

Waarschuwing!

Ik wil alleen mensen waarschuwen wat ik dagelijks in de salon tegenkom en dit is niet om mensen te veroordelen. Vandaag kwam er een poolhond bij ons in de trimsalon die ontzettend vaak zwemt. Bij binnenkomen rook je het al en ik vroeg meteen aan de klant: "zwemt je hond?". "Ja, elke dag." Dus voel ik aan de vacht en die was nog vochtig en behoorlijk in de klit.

Heel veel mensen hebben niet in de gaten wat er kan gebeuren, de vacht blijft veel te lang nat en gaat met deze warmte broeien en er ontstaan een soort brandwonden. Hotspots worden ze genoemd, een grote ellende voor je hond.

Mensen, pas alsjeblieft op, droog je hond goed af bij thuiskomst na het zwemmen of laat je hond niet zwemmen. De vacht gaat ook enorm klitten. Honden die gecastreerd zijn of gesteriliseerd hebben daardoor nog een veel dikkere vacht en wij trimmers krijgen de vacht nooit meer uit de klit.

Dit geldt voornamelijk voor honden met dubbele vachten en dikke ondervacht zoals poolhonden, golden retrievers, berner sennehonden en dergelijke. Dan moet er geschoren worden en daar kunnen de trimsalons echt niets aan doen. Ook wij gaan geen honden pijn doen die vol klitten zitten. Ik ben geen dierenbeul maar een hondenverzorgster. Ik houd van dieren en het doet me verdriet om ze pijn te doen door te ontklitten, wat ik dus niet ga doen.

Pas ook op voor grasaren en teken, die zijn er ook volop. Grasaren groeien in het wilde gras. Ze kruipen in de vacht van de hond en kruipen steeds verder, waardoor de hond ontstekingen krijgt in het lichaam en uiteindelijk geopereerd moet worden omdat ze steeds verder het lichaam inkruipen. Ik haal ze nu ook weer dagelijksuit de huid van honden. Tussen de tenen, in de oren, overal kunnen ze komen. Het zijn kruipers, zo worden ze genoemd.

Mirella van Esch

Grote avonturen, beginnen klein

‘Een verhaal voor klein en groot’

Daar zaten we dan, met ze allen in de auto. Gelukkig waren we met ze allen en was mama mee. Want wat maakt die auto een enorm raar geluid en het beweegt. Ik voel af en toe zo het gepureerde vlees zo door mijn buik heen schudden.

En staartje heeft weer een plasje gedaan van de spanning.

Die is echt niet zo stoer als dat ik ben.

We komen na een tijdje aan bij een groot gebouw. Mama, mijn broertjes, zusjes en ik worden naar een kamer geroepen. Eén voor één worden we uit het hokje gehaald.

Ik ben aan de buurt. Ik word getild en op een tafel gezet. De mevrouw in een lange jas met dezelfde kleur als mama knuffelt mij. Gezellig hoor! Nu moet ik mijn tanden laten zien en ze schijnt met een lampje in mijn oren.

Toen ze met het lampje bij mijn broer in zijn oor scheen, kwam er licht zo weer uit zijn andere oor. Mag dat niet zeggen van mama, ze zegt dat dat niet waar is. Maar ik vind rug echt een leeghoofd en nu heb ik ook het bewijs gezien. Toen ik het zei tegen rug moest hij heel erg piepen.

Best wel zielig.

Nu sta ik op de weegschaal “ziet er goed uit” zei de dame.

De mevrouw loopt even weg en pakte iets, stak het zo in mijn nek. Au! Dat doet pijn hoor!

MAMA!!!!

Mam geeft mij een hele natte zoen over mijn hele gezicht. De andere lachen mij uit. Weet nou niet meer wat ik erger vind.

Die prik of dat iedereen lacht omdat ze mij niet meer de stoerste vinden.

Op de terug rit had Staartje wéér in de auto geplast. Ben in ieder geval stoerder dan Staartje.

We waren weer thuis en mochten in de tuin spelen. Ik ren de hele tijd achter mama aan die met een piekip in haar mond langs ons rent. "Ik wil hem, ik wil hem" roepen we allemaal tegen mama.

Mama zegt dat we dan maar sneller of slimmer moeten zijn om de piekip van haar te pakken.

Tekening en verhaal: Rivka Koops

Nienke's Column – De gebeten hond

Sinds vier jaar werk ik als balievrijwilliger in 't Behouden Huys, het historisch museum van Terschelling. Een ideale 'baan' voor mij. Ik werk twee middagen per week, heb hele fijne collega's, het voorkomt dat ik als een kluizenaar ga leven en ik houd genoeg tijd over voor mijn honden en andere bezigheden. Honden zijn bij ons, mits aangeliend, van harte welkom.

Toen ik vorige week het museum binnenliep zat in de ruimte naast de balie een bezoeker met een hond. De hond, een mooie, grote kruising, keek mij aan en ik hem en we hadden een klik. 'Kom!... Kom even gezellig bij me zitten en me kriebelen', zei hij met zijn hele hondenlijf. Ik kon niet anders dan kennis maken. Ik vertelde hem hoe mooi en lief hij was en ik kreeg een poot en een kus, want gelukkig mag dat bij kennismaking met honden nog gewoon. Uiteindelijk heb ik me bij mijn nieuwe vriend losgerukt om door te lopen naar kantoor. Terwijl ik mijn jas ophang komt één van de baliemedewerkers stoom afblazen: 'Pfff...er is nu een gezin...zó druk! Die jongen luistert helemaal niet en de ouders zijn net zo!' Ik zeg dat ik de baliedienst van haar over zal nemen en loop het museum weer in. Gelijk beland ik bij het drukke gezin.

'Mama! Die hond heeft mij heel hard gebeten!', roept de zoon, van ik schat zo'n 10 jaar oud. Ik kijk naar de grote lieverd die aan de andere kant van de gang tussen de twee ruimtes weer contact met me maakt: 'Daar geloof ik helemaal niets van!', zeg ik. 'Die hond? Die is hartstikke lief. Wat is er gebeurd en waar heeft hij je gebeten?' Zijn moeder staat al met de arm om haar zoon heen, klaar om trauma's te voorkomen en wonden te verzorgen. 'Nou?,'zeg ik, 'wat heeft die hond gedaan?' 'De hond deed zo', zegt de jongeman en maakt met zijn hoofd een schampende beweging. 'Dan lieg je dus,' zeg ik, 'want je zei dat hij je heel hard gebeten heeft. Ik zie

geen bloed, ik zie geen schrammetje, dus het is niet waar. Er is helemaal niets gebeurd, maar jij zegt dat die hond je heel hard gebeten heeft. Wat nou als mensen je geloven? Dan denken ze dat die hond vals is. Nooit meer doen dus!' De ouders zeggen niks, maar aan hun gezicht te zien vinden ze mijn reactie overdreven. Ook de jongen zelf lijkt niet onder de indruk. Met vuur in mijn ogen en stoom uit mijn oren ga ik achter de balie staan.

Toevallig zijn er deze middag meer honden. Ik zie ook nog een whippet voorbij komen en tenslotte komen er mensen binnen met een bordercollie, die wat te vroeg zijn voor hun afgesproken tijdslot. Ik vraag hun even buiten op het bankje te wachten en zeg dat ik ze binnen zal roepen zodra het rustiger is rond de balie. Op het moment dat ik ze ga halen, komt ook het drukke gezin naar buiten. De jongen stormt op de bordercollie af: 'Mag ik die hond aaien?!' Nog voor de eigenaar iets kan zeggen antwoord ik: 'Nee! Jij mag die hond niet aaien!... Straks zeg je nog dat hij bijt.' Het gezin druipt verontwaardigd af, terwijl ik de mensen van de bordercollie uitleg waarom ik zo fel reageer: Ik wil niet dat een dier, door een opmerking die helemaal niet waar is, de gebeten hond wordt.

Ik geloof niet dat ik die middag de vriendelijke baliemevrouw was die ik normaal ben. Misschien moeten we een bordje ophangen: 'Aangelijnde honden en goed opgevoede kinderen welkom. Pas op voor de baliemevrouw, ze kan bijten...'

Foto: A.G. Zorgdrager / 't Behouden Huys

Naschja Houdina's Iwan onverwacht overleden

Geheel onverwacht, terwijl hij bij ons logeerde omdat zijn baasjes een week naar Italië waren, is in de nacht van 10 augustus Naschja Houdina's Iwan overleden. Maandag 2 augustus was hij gekomen, en leek geheel gezond en fit. Speelde met onze honden en de pups, rende ballen achterna en maakte 's morgens en 's avonds een stevige wandeling. Het enige waar ik me de volgende dagen ongerust over maakte was zijn geringe eetlust, maar zijn ontlasting was in orde. Langzamerhand werd hij minder levendig, zodat ik zijn moeder Houdina heb opgehaald om hem gezelschap te houden. Tot maandag 9 augustus de diarree begon, die 's avonds alleen nog een straaltje bruin water opleverde. Ik heb hem voor de zekerheid getemperatuurd, maar hij had geen koorts, en hij piepte niet.

's Nachts tegen half vier werd ik wakker door een smerige geur in het tuinhuisje waar ik met de honden sliep, deed het licht aan en zag Iwan in een grote plas bloed liggen. Ik schoot m'n kleren aan, belde Coby om de Spoedkliniek te waarschuwen dat ik er aan kwam, en bracht Iwan, die snel adem haalde, met de kruiwagen naar de auto, omdat hij al niet meer overeind kon komen. Bij de spoedkliniek, die maar enkele kilometers van de tuin af staat, ademde hij al niet meer en kon de dokter

geen hartslag meer horen. De dokter vermoedde dat een opengebarsten tumor de oorzaak was, gezien de snelheid waarmee de bloeding had plaatsgevonden. Hij is daar de verdere nacht in de koeling gebleven, om een eventuele sectie mogelijk te maken, maar toen zijn baasjes daar geen prijs op bleken te stellen, hebben we hem dinsdagochtend opgehaald en naar het crematorium gebracht. Daar bleek hij krap 19 kilo te wegen, wat voor een grote reu veel te weinig is. dat wil zeggen, dat er al langer wat mis was.

Iwan is geboren op 19 maart 2015, en was dus pas 6 jaar toen hij overleed.

Eris Koops

Steptraining Halfweg

Let op! De steptraining is een week vervroegd ivm het Pampa Sledehonden week-eind. **Zondag 7 november** op het Houtrak terrein in Halfweg. Aanmelden vóór donderdag 4 november bij eris@naschja.nl

De Honden van Basis Oost(1)

De expeditie van 1939-1941 van de Antarctische dienst van de Verenigde Staten

Joan Bryner woont in Alaska met haar man en sledehonden. Ze heeft geschiedenis, Franse literatuur en Egyptologie gestudeerd. Ze kreeg belangstelling voor de honden van de US Antarctic Service Expeditie toen ze hoorde dat haar buurvrouw en vriendin Natalie Norris, destijds woonachtig in Lake Placid, in 1939 een malamute genaamd Teton samen met vier van haar pups aan de Amerikaanse regering had verkocht. Omdat ze zich afvroeg wat er met die honden gebeurd was, begon mw Bryner haar onderzoek naar de honden die in Antarctica gediend hadden. Dit verhaal is de uitkomst van haar onderzoek.

Augustus 2016

Als er zo iets bestaat als een hondenhemel, dan weet ik dat ze daar zijn, omdat ze gewerkt hebben tot ze in hun harnas neervielen.

Carl R. Eklund, ornitholoog USASE

Inleiding

Het verkennen van verre en onbekende landen en werelden wordt gevoed door de nieuwsgierigheid van de mens en streven naar nieuwe kennis. Waar tegenwoordige ontdekkingsstochten verricht worden met geavanceerde technieken en transportmethoden, waren de vroegere onderzoekstochten in de Arctische en Antarctische streken aangewezen op sledehonden. Het doel van de meeste expedities was het vergaren van wetenschappelijke kennis en het verkennen van nieuwe gebieden. De daaruit voortkomende literatuur was gericht op de resultaten van menselijke inspanning en hun persoonlijke lotgevallen. De honden die deze expedities mogelijk maakten werden gewoonlijk slechts zijdelings genoemd, hoewel iedere expeditie zijn hondenverhalen te vertellen had, soms heldhaftig en soms tragisch. De meest betrokken persoonlijke vermeldingen van honden op een Antarctische expeditie kun je vinden in *De Lange Zweep*, het boek van Stuart Paine over zijn leidhond Jack, en in Paine's uitgegeven dagboek *Voetstappen op het IJs* (2007).

Het verhaal hier zal de reis van een groep honden op het Antarctisch Schiereiland beschrijven, hun werk beschouwen en hun lot beklagen. Het beschikbare materiaal van de United States Antarctic Service Expedition (USASE) is doorgespit. Enerzijds legde de regering een zwijgplicht op aan de expeditieleden, anderzijds werden de meeste mannen direct na hun Antarctische dienst ingezet in de Tweede Wereldoorlog. De informatie voor dit verslag is ontleend aan primaire bronnen, hoofdzakelijk uit dagboeken, berichten of rapporten van mannen die met de honden op verschillende Antarctische expedities gewerkt hebben, maar in het bijzonder van

de mannen die met deze speciale honden gewerkt hebben op Basis Oost, Stonington Eiland, 1940-1941.

Historisch Perspectief

In november 1820 manoeuvreerde kapitein Nathaniel Palmer uit Stonington in Connecticut zijn zeilsloep *Hero* langs de uiterste zuidpunt van Zuid Amerika naar de Noordwestelijke punt van het Antarctisch continent, op zoek naar zeehondenkolonies. Daar ontdekte hij een reeks eilanden en het vaste land dat nu bekend staat als het Antarctisch Schiereiland. Hij doopte dat gebied Palmer Land en de Palmer Archipel. Twaalf jaar later voer de Britse zeehondenjager en ontdekkingsreiziger John Biscoe om Antarctica heen, en legde claims op verscheidene eilanden en het vaste land dat hij naar de president van de Admiraliteit, sir James Graham, Grahamland noemde. Het duurde tot 1964 dat de Britten en Amerikanen overeenkwamen de gehele bergrug Antarctisch Schiereiland te noemen en het noordelijk deel aan te duiden als Graham Land en het zuidelijke als Palmer Land.

Gedurende de negentiende en het begin van de twintigste eeuw werden waarnemingen van de landmassa's in het gebied uitvoerig genoteerd door handelaren, walvis- en zeehondenjagers en onderzoekers. Dientengevolge zijn het Antarctisch Schiereiland en omstreken bezaaid met een mengsel van namen die in dit verhaal zullen voorkomen: Alexander I Land stamt van de Russische ontdekkingsreiziger Fabien von Bellinghausen (1821), die het naar de Tsaar noemde; de Weddel Zee is genoemd naar de Schotse zeevaarder James Weddel (1823); Marguerite Baai, Neny Fjord en Charcot Eiland werden door de Franse expeditieleider Jean-Baptiste Charcot benoemd (1909). Terwijl een hoop schepen al sinds de tweede reis van kapitein Cook (1772-'75) het gebied bevoeren en hun waarnemingen opschreven, werd het eerste wetenschappelijke onderzoek ondernomen door de Zweedse geleerde Otto Nordenskjöld, van 1901-'04. Hij was ook de eerste die honden gebruikte, en daarmee een volledige registratie van 380 mijl oostelijke kustlijn uitvoerde. Zo'n dertig jaar later voerde de Britse GrahamLand Expeditie van 1934-'37 onder leiding van John Rymill, die de namen King George the Sixth Baai en de Wordie ijsplaat gaf, met succes luchtverkenningen en lange sledetochten uit op het schiereiland.

De race om de zuidpool over land te bereiken staat bekend als de Heroïsche periode van de Antarctische exploratie; er werd dus per hondeslee gereisd. Het eind van de twintiger jaren mondde uit in de mechanische periode in de ontdekkingsreizen., omdat de eerste expeditie van admiraal Byrd (BAE-I, 1928-'30) gebruik maakte van vliegtuigen en andere gemotoriseerde voertuigen om de sledevaarders over land bij te staan. Zijn basis in Klein Amerika, gelegen in West Antarctica op de Ross Ice Shelf, was de eerste van vele expedities die een vliegtuig gebruikte, gevolgd door luchtfotografie; de invoering van een "snowmobile" bestaande uit een auto die op

ski's in plaats van wielen gemonteerd was, was een voorbode van wat komen ging: "Hoewel hij net zo doelmatig was als lelijk, liet de snowmobile weinig twijfel dat z'n opvolgers de husky zouden vervangen bij het vervoer van mensen en materiaal over de sneeuw".

Byrd's tweede expeditie (BAE-II, 1933-'35) voegde aan de mechanisch aangedreven machines tractoren en generatoren toe, die voorzagen in elektrische energie en zo het gebruik van licht en elektrisch gereedschap mogelijk maakten. De expeditie van de US Antarctische Dienst zou zelfs nog meer techniek introduceren in de vorm van lichte tanks, meteorologische apparatuur, gedetailleerde luchtverkenning en cartering. Ondanks de technische vooruitgang wisten alle expedities in die tijd dat het welslagen van hun inspanningen niet bereikt kon worden zonder het gebruik van de sledehond voor onderzoek te land.

Admiraal E. Byrd

Drie jaar na zijn tweede Antarctische expeditie dacht admiraal Byrd over een derde tocht, en twee van zijn BAE-II bemanningsleden, Richard B. Black en Finn Ronne waren daar zelf ook meer bezig. De loop van de wereldgeschiedenis zijn hun aparte expedities gebundeld in de eerste officiële operatie van de overheid van de US. Aan het eind van de dertiger jaren, toen Duitsland Oostenrijk al geannexeerd had en Sudetenland was binnengevallen, kreeg President Roosevelt de Duitse belangstelling niet alleen voor Europa maar ook voor Antarctica in de gaten. De Duitse Antarctische Expeditie van 1938-'39, een privaat gefinancierde onderneming, zond het schip de *Swabenland* en twee vliegtuigen naar Antarctica. Toen de vliegtuigen over Noors Queen Maud Land vlogen, een gebied ten oosten van het Antarctisch Schiereiland, lieten ze door het hele gebied Duitse vlaggen vallen, en pochten te-

gen de hele wereld dat Duitsland 200.000 vierkante mijl van Noorwegen als Duits gebied had heroverd.

Bezord om de Duitse expansie in Antarctica suggereerde president Roosevelt dat de voorgenomen expedities van Byrd, Black en Ronne gecombineerd zouden worden in de US Antarctic Service Expedition onder leiding van admiraal Byrd. Deze expeditie zou twee permanente bases moeten inrichten, een in het westen bij Klein Amerika en de ander in het oosten op het Antarctisch Schiereiland. De enige wetenschappelijke expeditie die een basis vestigde en het schiereiland uitgebreid onderzocht was tot nog toe Rymill's Britse Graham Land Expeditie.

Aankoop en vervoer van de honden

De hoogste opzichter van de rendieren in Nome, Alaska, dhr Sidney Rood, ontving op 25 jui 1939 een telegram van het Signaal Corps van het US Army Communicatie Systeem, met het verzoek om dertig sledehonden voor een aanstaande Antarctische expeditie. De honden moesten zuivere Alaskan malamute types zijn, geen kruisingen met St Bernards of New Foundlanders. De reuen ongeveer 36 kg, de teven 32 kg. De regering bood \$50,- per hond. De vraag naar Malamutes was een opdracht van Finn Ronne, logistiek specialist voor de USASE, belast met de aankoop van de uitrusting, inclusief honden, voor de Antarctische slede operaties. In augustus kwamen er geen 30 maar 43 malamutes aan in Boston, uit Alaska via het Panamakanaal op de *US.M.S North Star*.

Naast de Alaskanse honden werden er ten minste 74 honden besteld bij de Chinook Kennels in Wonalancet, New Hampshire. De eigenaren van de kennel, Eva Short en Milton Seeley waren betrokken bij het opvoeden en trainen van de sledehonden voor Byrd's tweede expeditie. Wonalancet Farms in New Hampshire was een centrum geworden voor het verzamelen en trainen van expeditiehonden sinds admiraal Byrd Arthur Walden, voorheen postbezorger per hondeslee en eigenaar van de farms, had ingehuurd om de honden voor te bereiden voor zijn eerste Antarctische ontdekkingsstocht in 1928. Toen hij met Byrd in Klein Amerika was, verdween Walden's trouwe metgezel en beroemde leidhond Chinook uit het kamp en hij werd nooit teruggevonden. Teruggekeerd van die expeditie verkocht Walden zijn kennels aan de Seeleys die hem omdoopten ter ere van de verdwenen hond.

Volgens het contract met de Chinook kennels zouden de honden in twee hoofdklassen onderscheiden worden:

Klasse A: à \$40,- per stuk, honden niet ouder dan vier jaar.

Klasse B: honden niet ouder dan zeven of acht jaar, die \$30,- mochten kosten.

Puppy's zouden beschouwd worden als klasse C, à \$10,- per stuk, maar niet ouder dan vier weken rond 15 oktober.

De indeling naar ras, geslacht en leeftijd van de kennels uit New Hampshire was als volgt:

- 45 reuen; 29 teven waarvan er 15 gesteriliseerd waren.
- 13 klasse A honden; 31 klasse B honden; 5 klasse C of puppy's die allen 5 maanden oud waren
- 21 malamutes, 19 eskimo's, 18 siberians, 1 Chinook en 15 husky's (Ronne,1939).

De "husky"categorie kan honden aangeduid hebben van onbekende herkomst of een kruising van rassen. De aantekeningen van Eva Seeley laten zien dat sommige honden voor de USASE expeditie kruisingen waren van malamute × eskimo, malamute × siberian, siberian × wolf of siberian × coyote.

Advies over de kwaliteiten van de verschillende rassen werd ingewonnen bij Alan Innes-Taylor, sinds lang hondenmenner en hoofd veldoperaties voor BAE-II. Uitgaand van z'n ervaring in Klein Amerika, beval Innes-Taylor de eskimohonden uit Baffin-eiland en Noord Labrador aan als de meest verkieslijke voor de lange afstand, terwijl de honden uit Manitoba, ook beschouwd als een eskimoras, het goed zouden doen om het kamp. Innes-taylor had echter niet veel op met de honden uit de Chinook kennel, en verklaarde dat ze niet opgewassen waren tegen zwaar werk. Dit is een vreemd standpunt, omdat sommige honden van de Chinook kennels van het malamutetype waren en zich bewezen hadden gedurende de BAE-II en die, samen met de malamutes uit Alaska, het grootste percentage uitmaakten van de expeditiehonden in 1939. Het is mogelijk dat Innes-Taylor duidde op de siberians uit de Chinook kennels, die veel lichter in gewicht waren. Hun lichamelijke eigenschappen en karaktertrekken verschilde van de eskimo- en malamutetypes volgens Stuart Paine:

"Hun zwarte vachten, de vosachtige oren, de spleetvormige witte ogen met blauwgrijze pupillen in glanzend witte irissen, die groter en kleiner werden met hypnotische kracht karakteriseerden ze. Heel klein en licht gebouwd, met hun dunne twijgachtige poten en rimpelige spieren over hun scherpe schouders waren ze snel en licht. Maar hun geesten werkten in het duister. Als ze vochten was het nooit ridderlijk. Strategisch boven alles gaven ze er de voorkeur aan uit een hinderlaag aan te vallen, waar het verrassingselement hen een krachtiger wapen gaf dan het vlees dat ze ontbeerden."

Klaarblijkelijk was er enige terughoudendheid over de maat van de honden. Charles Passel, een lid van de westelijke basis, merkte over een hond genaamd Wanda op dat ze zo licht was, dat ze vaak struikelde en uit haar harnas glipte, en op een bepaald ogenblik schatte hij haar gewicht op niet meer dan 11 tot 14 kg.

De leider van de oostelijke basis, Richard B.Black noteerde in zijnlogboek: "Hoorde dat REB (Richard E. Byrd) zich ergerde aan de kleine afmetingen van honden, en Siple daarom berispte. Hij gaf Ronne de schuld bij REB maar Ronne heeft een kopie van de aanbeveling van de honden die van Seeley verkregen waren, die Siple veronachtzaamde, en \$140 betaalde voor een hoop honden die Ronne afwees om

hun maat. Hoorde dat Seeley dreigde al de honden af te schieten als ze niet allemaal afgenomen werden.

Tegen het eind van oktober werden ten minste nog tien malamute en eskimo types verkregen bij privé kennels in Lake Placid, New York (Lake Placid news,1939). Terwijl de expeditie met 180 honden had willen vertrekken, waren ze er niet zeker van dat er genoeg ruimte aan boord zou zijn om er zoveel onder te brengen, en waren daarom gedwongen een aantal honden op korte termijn aan te schaffen.

Een aantal Baffin Eiland en Labrador hon-

Richard B.Black

den zijn wellicht verkregen van de Clark Eskimo Sledehonden Ranch in New Hampshire. Uiteindelijk werden er ongeveer 160 aan boord van de twee schepen genomen.

Het mandaat van president Roosevelt om \$350.000,- voor de expeditie beschikbaar te stellen werd op 13 juli 1939 uitgevaardigd. Waar de meeste Antarctische expedities een jaar of meer voorbereidingstijd vragen, had de overheid admiraal Byrd vier tot vijf maanden gegeven om de organisatie voor mekaar te krijgen. In de laatste weken van oktober ontmoetten de uitgekozen honden hun toekomstige meesters op de Chinook Kennels voor korte trainingsritten, alvorens ze per trein vervoerd werden naar Boston, waar midden november de *US.M.S North Star* en de *US.S.Bear* ze samen met de expeditieleden, uitrusting en voorraden verder naar Philadelphia en Newark verscheepten. Daar laadden de schepen vier vliegtuigen, twee tractors, twee lichte legertanks en een reusachtige machine genaamd de Sneeuw Kruiser, die speciaal voor deze expeditie ontworpen was.

De honden die zich zo thuis voelden in ijs en sneeuw waren compleet uit hun element op het schip dat stampte en rolde door de oceaan. In zijn dagboek noteerde Charles Passel (1995) het dagelijkse leven van mens en hond aan boord van de *North Star*. Net als hun voorgangers in eerdere expedities waren de honden bij tijden overal op het schip vastgelegd waar maar plaats was. Ze waren opgedeeld in groepen van negen, en elke groep werd verzorgd en gevoerd door een lid van de expeditie. Veel honden aanvaardden hun lot op de ruwe zee zonder klagen, maar andere verbraken de eentonigheid en de verveling door dagenlang naar elkaar te grommen en te snauwen. Sommige slaagden erin los te breken en gevechten uit te lokken, terwijl honden die zich gedroegen losgelaten werden om hun benen op het dek te oefenen. Sommige honden deden het goed, anderen waren niet zo gelukkig.

Stuart Paine van de BAE-II vermeldt in De Lange Zweep een Manitoba hond genaamd Herbe, die het fijn vond om te varen. Omdat hij vastgelegd was aan de bakboordrailing stond hij urenlang met z'n voorpoten op de railing, en staarde in een filosofische houding naar de horizon. De kapitein merkte op dat die hond de beste uitkijk was die hij ooit had gehad. Een andere hond, Olav, besloot om een of andere reden in de oceaan te springen:

"Gisteren had ik ongeveer 15 honden op het voordek. Ze stoeiden rond in goede harmonie tot Olaf weloverwogen overboord sprong. Dusty (bemanningslid) ging aan een touw langs, maar de hond zag hem niet. Hump, Healey en ikzelf gingen in de werkboot en konden hem nog net op tijd redden. Hij was zo stijf als een plank en zijn achterhand was verlamd." (Paine 2007).

Hoewel de USAS expeditie blijkbaar geen filosofische hond aan boord had, noch een die met opzet overboord sprong, toont de officiële expeditiefilm Antarctica een vermetelete eskimohond die langs het kluiverzeil omhoog klautert, daar boven het water een ogenblik van de zon blijft genieten, en tenslotte weer afdaalt, als een expeditielid er op aandringt langs het smalle tuigage weer terug naar het dek te lopen.

Na de ondraaglijke hitte van de evenaar, waar zeilen over het voorschip gespannen werden om de honden tegen de zon te beschermen, werden de bemanning en de honden door het Panamakanaal geloodst, de honden uit Alaska voor de tweede keer, en voeren over de Stille Oceaan naar een koeler klimaat. Voor de kust van Nieuw Zeeland raakten de schepen in zwaar weer in de Roaring Forties. De honden waren er ellendig aan toe:

"Ze konden niet zitten omdat ze in 15 tot 20 cm water zouden zitten, en ze konden niet staan omdat het dek veel te glibberig was. Dus deden ze van allebei een beetje

Admiral Byrd's Antarctica Expedition (1939)

en slaagden er zo in allemaal aan boord te blijven. Ze waren een massa wanhopig huilende schepsels."

Basis West en Basis Oost

President Roosevelt had admiraal Byrd opgedragen twee bases te vestigen, één aan de oostkust van de Ross Zee of mogelijk in de Walvisbaai bij Klein Amerika, en de andere op het Antarctisch Schiereiland in de nabijheid van Charcot Eiland of Alexander II land. Als de laatste locatie niet mogelijk was zou een alternatieve plek in de Marguerite Baai onderzocht moeten worden. In aanvulling op verkenningsvluchten en luchtcartering zouden overland tochten georganiseerd moeten worden om de kustlijn van de Weddelzee te bepalen en de King George the Sixth baai te onderzoeken, om vast te stellen of Alexander I Land een eiland of een schiereiland was.

Na bijna twee maanden op zee naderde de *North Star* de Walvisbaai op 11 januari 1940; de *Bear* zou een paar dagen later aankomen. Bij aankomst begon de bemanning met het uitladen van de uitrusting, voorraden en honden om een kamp op te slaan. Elke hond werd in z'n harnas getakeld en op het land gezet, soms op hun zij of met de staart eerst, of ondersteboven, maar ze bleven allemaal rustig.

De eerste paar maanden na aankomst in de Walvisbaai bleven alle mannen en honden in Basis West. Zowel mannen als honden werden bezig gehouden met het uitladen van het schip. Iedere dag waren ze belast met het trekken van soms twee sledes beladen met zware vaten brandstof dan weer drie sledes met vliegtuigonderdelen en andere technische apparatuur, evenals voedsel, kleding en al het andere dat op de basis nodig was als de schepen vertrokken waren. De sporen voor

het uitladen van het schip werden naar goed gebruik ingezet om puppy's te trainen. Maar korte uitstapjes rond de basis konden ontaarden in onaangename ervaringen. Terwijl Dick Moulton, de hoofdhondenmenner van Basis West, met een team van ongeregelde en onervaren honden naar de *Bear* reed, kwam hij zonder het te weten over een gletscherspleet die wijder was geworden. Drie sledes beladen met materiaal en Charles Passel doken in de kuil. De sledes versplinterden, maar de honden renden gewoon in volle vaart door, de gebroken sledes achter zich aan. Pascal vloog door de lucht en toen hij neerkwam denderden de honden en de sledes over hem heen. Bij een ander incident in Kamp West verloor één van de mannen zijn team en doodde drie pinguïns; één van de honden kwam ook om, waarschijnlijk omdat hij voortgesleept werd.

Bij ieder Antarctische expeditie maakte de technische vooruitgang de onderzoeksdoelen gemakkelijker te bereiken en het leven voor de onderzoekers en de honden minder gevaarlijk. Terwijl de mechanische voertuigen aanzienlijk hielpen, beantwoorde niet elk exemplaar aan de verwachtingen. Eén zo'n voertuig was de Sneeuw Kruiser, een monster van een machine. Met een gewicht van meer dan dertig ton stond hij op vier wielen van drie meter; het vehikel had een lengte van 16,5 meter, en werd verondersteld het transport in Antarctica te ondersteunen. Er was zelfs de hoop dat het naar de Zuidpool gereden kon worden. Bij het uitladen van het monster uit de *Bear* stortte de Kruiser echter door de loopplanken en verdween bijna in de Walvisbaai. Eenmaal op het land waren de wielen zo reusachtig en moeilijk te hanteren dat ze zich diep in de sneeuw groeven. Het kostte een week om het monster van het schip zo'n honderd meter naar de basis te manoeuvreren, met het tempo van een schildpad. De Sneeuw Kruiser werd tenslotte geparkeerd als een extra onderkomen voor wetenschappelijke experimenten.

Tractors bleken van meer nut, maar hadden soms problemen als ze onder extreem lage temperaturen werden ingezet. Als bijvoorbeeld de temperatuur op Basis West kelderde, ontdekte de bestuurders dat de aandrijving vooruit niet meer werkte, zodat het voertuig constant achteruit gereden werd, tot nadeel van de onfortuinlijke bestuurders, die klaagden over pijn in hun nek na 65 km achteruit gereden te hebben. De lichte tank deed het een stuk beter, en slaagde erin materiaal en voedsel naar de bergketens te transporteren die volgens plan per slede overgestoken moesten worden. Van dat punt af zouden de honden de enige manier zijn om verder te komen. De vliegtuigen waren echter het meest waardevol, omdat ze noodvoorraden honderden kilometers in het onbekend terrein konden brengen, en vanuit de lucht naar mogelijke doorgangen konden speuren.

Tegen het eind van februari voeren de *Bear* en de *North Star* verder om een geschikte plaats te vinden voor een oostelijke basis. Het was pas op 8 maart dat de twee schepen met hulp van de luchtverkenning een eiland in de Marguerite Baai

uitkozen. Bij het ontschepen noemde de leider van de basis, Richard Black, het eiland Stonington, ter ere van Nathaniel Palmer.

Basis Oost

Op 12 maart gingen 75 honden en 26 expeditieleden van boord om hun nieuwe thuis op te zetten. Net als in basis west werden de uren daglicht gebruikt om de schepen uit te laden. Onder de uitrusting was een legertractor van het type T3E4, en het enige vliegtuig van de basis, een Curtiss-Wright "Condor" dubbeldekker. Tenslotte rond 20 maart, nadat de voorraden voor Basis Oost aan land gezet waren, gooiden de schepen hun trossen los voor de terugreis naar de Verenigde Staten. De mannen en honden op Stonington zouden tenminste een jaar van de beschaving zijn afgesloten.

Het basiskamp werd op vaste grond opgezet op het noordoostelijke eind van het eiland. De kern van de nederzetting behelste barakken voor de bemanning, een werkplaats, een wetenschapsgebouw en een aparte hut voor Finn Ronne, tweede in rang. In het noorden leidde een sneeuwhelling tot aan de Noordoost Gletscher, die plaats bood aan een landingsstrip. Er werd daaropvolgend ook een hut gebouwd voor de piloten. De hondenkennel was aan de onderkant van de gletscherhelling gelegen. De onderkomens van de honden op Basis Oost verschilden van die op Basis West. De Walvisbaai lag op een breedte van 78°50' terwijl Stoningtoneiland op een breedte van 68°18' gelegen was.

Het was voor Basis West niet ongewoon gedurende een week temperaturen van -40° met uitschieters naar -55° te verduren. De temperaturen in Basis Oost daalden slechts af en toe tot -40° , maar er was vaker wind en dikwijls extreem fel. Bij het radiocontact vroeg Basis West bij gelegenheid aan hun collega's in het oosten "hoe hun tuinen groeiden en of de palmbomen wel voldoende schaduw gaven". De behuizing van de honden op Basis West was daarom aan kouder weer aangepast. Het systeem weerspiegelde een onderaards tunnelcomplex wat gebruikt was bij de Byrd Antarctische Expeditie I en II. De honden raakten gewend aan een labyrint van ondergrondse doorgangen uit de sneeuw gehakt op een diepte van ongeveer 1m80. De centrale tunnel was ongeveer 30m lang, met op verscheidene punten kortere dwarsstukken. De honden werden vastgelegd aan staalkabels of kettingen, en ieder hond had z'n eigen hok. De verlichting strekte zich door het hele systeem uit. Het ondergrondse systeem werd voornamelijk gebruikt gedurende de bitter-

koude wintermaanden, omdat in de mildere voorjaars- en zomermaanden de honden buiten vastgelegd konden worden.

De hogere temperaturen op het Antarctisch Schiereiland maakte een ondergronds behuizingssysteem voor de honden niet nodig. Op Stonington werd een loopgraaf uitgegraven, een meter diep in de sneeuw, en een rij hondehokken werd daar aan bijde zijden in geplaatst. Boven de loopgraaf vormde een houten frame bedekt met kippengaas en canvas het dak. De honden werden met kettingen aan hun hokken vastgelegd, en de loopgraaf beschermde hen tegen de sterke wind, die soms snelheden van 95 tot 125 km/h bereikte.

Hoewel de behuizing verschilde tussen de bases, het voedsel voor de honden bleef hetzelfde. De voornaamste bron van vlees en vet kwam van de plaatselijke zeehondenpopulatie. Volgens Charles Passel werden de overleden zeehonden bevroren en vervolgens in stukken gehakt; het vet werd verwijderd en in een vat gedaan, waar het uitgesmolten werd. Dan werd het gemengd met Gaines commercieel hondevoer en verdeeld in blokken van ruim een kilogram, die de mannen hondempemican noemden.

Behuizing van de honden op Basis Oost

Leven, dood,werk

Zowel de luchtverkenningvluchten als de sledetochten over land waren gevaarlijk en konden een noodlottige afloop hebben. De kosten aan mensen- of hondenlevens was een factor waarmee altijd rekening gehouden moest worden bij Antarctische expedities. Terwijl de dood van expeditieleden zelden voorkwam, was het verlies aan hondenlevens geaccepteerd. Er waren verschillende factoren in het spel bij het verlies van expeditiehonden. Sommigen kwamen ten gevolge van ziekte niet eens aan in Antarctica. Dat was het geval met de meeste van de 56 Groenlandhonden bij John Rymill's Britse Graham Land Expeditie in 1934 en de Antarctische Research Expeditie (RARE) van Finn Ronne in 1947. Beide expedities verloren hun honden tengevolge van een uitbraak van hondeziekte na inschepping. Rymill had het geluk dat hij toen de honden overleden, dicht genoeg bij Canada was om nieuwe honden te kopen. De honden van de RARE expeditie raakten pas verder naar het zuiden besmet, en Ronne was gedwongen zijn toevlucht te zoeken tot de Britse honden van de Falkland Islands Dependencies Service (FIDS) die van 1946 tot '48 ook op Stonington gestationeerd waren. De tweede Byrd expeditie werd ook geplaagd door de plotselinge dood van verscheidene honden, nog voor het schip Boston had verlaten: laboratorium onderzoek toonde later aan dat ze met parasieten waren besmet. Naast de ziekten sloegen sommige honden ook overboord en verdwenen. Dat was het geval met vier BAE-II honden die verloren waren op zee tegen de tijd dat het schip San Salvador had bereikt. Er is geen melding dat de USASE honden aan hondeziekte of worminfecties ten onder gingen, maar één hond genaamd Power is misschien op zee verdwenen.

Verwondingen en ziektes lagen altijd op de loer in een tijd dat diergeneeskundige zorg en antibiotica niet beschikbaar waren. De hondenmenners en de mensendokter behandelden gewoonlijk de viervoeters. Niet lang nadat Basis Oost opgezet was, noteerde basisleider Black in z'n logboek:

"Kelly, de leidhond van Paul Knowles werd vanmorgen dood gevonden. Hij was de laatste tijd niet helemaal lekker, maar niemand dacht dat hij ernstig ziek was. En vanmiddag waren er twee vechtpartijen, één in het harnas en één aan de centrale lijn, nadat er een staak uitgetrokken was. De mannen die de stuifsneuw uit moesten ruimen hadden rond de staak teveel weggescheept. Eén slachtoffer hebben we nog opgelapt, een diepe scheur over z'n snuit, en hij zal weer de oude worden als er geen infectie optreedt. Dit was "Pal". De andere gewonde hond "Moe" overleed om elf uur vanavond aan z'n verwondingen, hoofdzakelijk door bloedverlies. Dat betekent dat we er nu vier verloren zijn: Power, Teton, Kelly en Moe. Power ging verloren op de *North Star*, tussen Basis West en Valparaiso.

Een maand later op 16 juni kreeg Basis West een bericht dat vijf honden overleden waren op Basis Oost, of ten gevolge van vechten of door ziekte wegens het vochtige weer.

Het waren echter de reizen over land die de meeste gevaren voor mensen en honden vormden. Terwijl de honden door sommigen als trouwe metgezellen werden gezien, werden ze tegelijkertijd als vervangbaar beschouwd. Aan het begin van de twintigste eeuw gingen ontdekkingsreizigers er van uit dat een groot aantal van de honden het niet zou overleven, en sommigen calculeerden in hun plan van aanpak het weloverwogen afmaken van honden op lange reizen in, om zowel andere honden als mensen te voeden. Roald Amundsen noteerde bijvoorbeeld in zijn aankondiging om de Zuidpool te bereiken dat op de uiteindelijke sprong naar de pool "het plan was ze alle 42 mee op het plateau te nemen; daar zouden er 24 geslacht worden, zodat er 18 overbleven, waarvan het nodig was er nog 6 te slachten om de overige twaalf tot dit punt terug te brengen. De planningen van de logistiek voor de lange tochten gedurende BAE-I werden als volgt genoemd:

"Als men een lange tocht alleen met hondekracht wil ondernemen zijn er hoofdzakelijk twee manieren waarop men van de honden gebruik kan maken. Men kan het reizen en het veldwerk inschatten met de verwachting alle honden levend terug te brengen...

Het tweede plan om uitsluitend honden te gebruiken op zo een lange tocht als wij hoopten te maken is er een die men niet met vreugde kan beschouwen. Men kan zijn reis goed maken door de zwakste honden op te offeren als men voortgaat. De honden worden pionnen in een spel en de fitste overleven het langst.

Gedurende de zomersledetocht van de BAE-II naar de Queen Maud Bergen berekenden de expeditieleden ook de noodzaak op hun belading te verminderen. Maar in geen geval werd de dood van honden door alle leden met onverschilligheid ondergaan. Stuart Paine herinnerde eraan dat na verscheidene dagen bij temperaturen van somtijds -45° gereisd te hebben, de poten van zijn hond, Skookum, bevroren waren, en hij niet verder kon. Paine gaf hem een warme knuffel en schoot hem dood. Hij noteerde in zijn dagboek:

"Dat je die arme schepsels hier naar toe moet brengen, in zulke omstandigheden hier in Antarctica, ze dan de longen uit hun lijf laat trekken voor jou, en ze dan dood moet schieten, is meer dan rechtvaardigheid toelaat. Laten we hopen dat deze arme honden niet voor niets geleden hebben."

Er zijn geen meldingen die er op duiden dat het opofferen van honden opzettelijk gepland was voor de USAS expedities van uit Basis Oost. Misschien werd er gehoopt dat meer voertuigen in de lucht en op het land de noodzaak zou wegnemen om honden af te maken. Misschien omdat het een door de regering ondersteunde onderneming was, dat zulke maatregelen met een frons bekeken zouden worden. Hoe geavanceerd de nieuwe techniek ook was, hij kon geen ongelukken met de slede voorkomen: het noodlot van een zware verwonding, van in een gletscherspleet te vallen, van pure uitputting, van foute berekening, van ondeugdelijke planning en van onverwachte omstandigheden was altijd aanwezig.

Terwijl er verschillende methoden gebruikt zijn om een team honden voor een slee te spannen, ging de USAS door met de praktijk toegepast bij de vorige twee Byrd expedities: een dubbele rij van negen honden, met een enkele leidhond voorop gevolgd door vier paren die met hun halsband en achtereind van het harnas aan een centrale treklijn waren vastgemaakt. Een nadeel van deze methode was dat een heel team in een gletscherspleet kon verdwijnen, of dat in een verknoping een hond in een van de lijnen verstrikt kon raken, of zoals voorgekomen op Basis West, doodgesleept. Hoewel sommige USASE honden in gletscherspleten gevallen zijn, zijn ze er uitgetrokken, en zijn er geen doden bij deze voorvallen gemeld.

Een hond wordt uit een gletscherspleet getrokken op Basis West.

Een ongeluk in juli 1940 in Basis Oost illustreert het gevaar van verwarring van de lijnen. Twee teams van elk 25 honden hadden de grote panelen van de krat waarin de Condor vervoerd was de gletscher op getrokken om een hut voor de piloten te bouwen. Op de terugweg naar de basis kreeg de zware slee door de helling meer snelheid dan de honden. De centrale treklijn verslaptte een ogenblik en een husky genaamd Kim raakte verstrikt in de lijnen:

"Toen zijn streng verward raakte in de treklijn werd zijn lichaam de kortste verbinding, en deze lijn was op dat moment korter dan de zware treklijn, waardoor de trekkracht van meer dan twintig honden op Kim's nek kwam. Hij was een van onze beste honden, in het team van Finn Ronne. Hij was één van Taku's pups, geboren in Klein Amerika, in januari 1934.

Terwijl luchtverkenning mogelijke wegen door onbekend terrein kon aanwijzen, kon alleen verkenning over land het terrein gedetailleerd onderzoeken. Toen de uren daglicht in Stonington toenamen, werden teams uitgezonden om verschillende routes te verkennen. Normaal gesproken skide of liep de hondenmenner naast de zwaar beladen slee, maar soms kon hij op de runners staan. Een lange stok, de "gee-pole" was bevestigd in de richting van de voorkant van de slee, als stuur en rem. De andere leden van de sledegroep gingen vooruit op de ski's om uit te kijken naar mogelijk dun ijs of spleten.

Als je te maken had met bergachtig terrein bracht dat ook lastige of gevaarlijke situaties mee. Op 6 augustus bestegen 7 teams met een totaal van 55 honden de Noordoost Gletscher, en bereikten een hoogvlakte op 1500 meter. Het was een afmattende klim; soms moesten twee of drie mannen de slee tegenhouden om te voorkomen dat hij terug gleeed. Op één van die steile hellingen besloot de leidhond van Don Hilton's team dat het welletjes was, keerde het team om en begon bergafwaarts te rennen. Net op de rand van een afgrond was Hilton in staat ze te stoppen door zijn sneeuwanker in het ijzige oppervlak te slaan. Er was een ramp voorkomen.

Toen de 7 teams tenslotte het Mile High Kamp bereikten kregen ze te maken met wind met orkaankracht die ze dwong een aantal dagen beschutting te zoeken, voor ze op 13 augustus naar de basis konden terugkeren, zonder hun doel bereikt te hebben.

Een maand later gingen vijf teams dezelfde gletscher op en wederom kregen ze heftige winden te verduren, nu met temperaturen tot -27°. Terwijl de mannen tegen de heftige wind in worstelden scheen het de honden niet te deren. "Ik verbaasde me er altijd over hoe ze dit weer konden weerstaan en toch gelukkig konden zijn" herinnerde hondenmenner Joe Healy zich. Uiteindelijk besloten ze telkens twee teams voor twee zwaarbeladen sledes te spannen, ze de Mile High hoogvlakte op te drijven, de uitrusting daar neer te zetten, en terug te keren voor de rest van de apparatuur. Bij de afdaling raceden de honden, die niet langer aan de sledes

Vijf en vijftig honden op het Mile High Plateau, augustus 1940

vastzaten, de helling af; één hond verongelukte en een andere bijna, volgens Healy ten gevolge van roekeloosheid. Deze teams waren nauwelijks teruggekeerd naar de basis, toen een groep van Paul Knowles, Lytton Musselman en Harry Darlington de gletscher weer opging om de route te markeren en voedsel depots te leggen. Deze reis kende niet het verlies van een hond, maar bijna het verlies van groepsleider Knowles, hij viel in een ijspleet:

"Hij dook 4½ meter naar beneden toen er een sneeuwbrug doorzakte, maar Darlington en Musselman waren met een lijn aan hem verbonden en ze waren in staat hem omhoog te trekken. Terwijl Darlington het gewicht hield door zijn hakken in de sneeuw te zetten en achterover te liggen, ging Musselman naar het gat en hielp Knowles over de rand, waar de lijn ingesneden had. Een paar minuten had Knowles de eeuwigheid ingekeken in de vorm van een gat, wat te donker was om meer dan honderd meter diep te kijken."

wordt vervolgd. EK.

Wandeling Spaarnwoude

Niet alleen samojedden

Bijna 60 mensen en 30 honden waren op 5 september van de partij in Recreatiegebied Spaarnwoude. Om 13 uur stond Coby Rees klaar met de koffie en de appeltaart en verzamelden de bezoekers zich op het picnieterrein. Het was schitterend weer, en zowel de korte (2½ km) als de lange route(8km) is door een flink aantal deelnemers afgelegd.Na afloop konden mens en hond even bijkomen met een verfrissing en een versnapering. Een drietal bezoekers heeft zich meteen aangemeld als lid van de samojeddenclub.

De taart staat klaar

In afwachting van de start

Klaar op op pad te gaan

Lekker even de pootjes koelen

Uit de Krant (Het Parool):

Coronapups zijn nog wel 15 jaar onze zorg

Patti Page zong het al: "How much is that doggie in the window." Het schrijnende beeld van puppy's in de uitverkoop, tegenwoordig vaak digitaal, is actueler dan ooit.

Corona heeft de impulsaankopen van huisdieren een flinke boost gegeven. Door het thuiswerken en het gemis aan sociale contacten werden op grote schaal honden aangeschaft als compensatiegezelschap. Wat veel impulsaankopers zich mogelijk onvoldoende realiseerden, is dat de kosten van een hond zich niet beperken tot de aanschaf. Denk aan goede voeding en de dierenarts, maar ook tot wel 15 jaar intensieve betrokkenheid, te beginnen bij een puppycursus.

Daar ging het al mis bij de coronapups. Cursussen konden geen doorgang vinden door de coronamaatregelen, waardoor veel pups niet gesocialiseerd werden. Omdat de baasjes fulltime thuis werken, zijn de dieren ook niet gewend geraakt aan enkele uurtjes alleen zijn.

Ander probleem was dat tijdens de coronacrisis de handel in doorgefokte honden van illegale broedfokkers een grote vlucht nam. Gevolg: toenemende aantallen honden met gedragsproblemen worden gedumpt in dierenasiels die overvol dreigen te raken.

In 2018, lang vóór corona, heb ik in het parlement gepleit voor maatregelen om de impulsaankoop van huisdieren tegen te gaan. Die motie werd met een grote meerderheid aangenomen, maar desondanks is er niets veranderd. Het klinkt mogelijk wat gereguleerd, maar zonder regels ontstaan er nu eenmaal uitwassen waarvan dieren de dupe worden. Daarnaast is een heffing op de aanschaf van huisdieren te overwegen, die kan worden gebruikt voor de opvang van afgedankte asioldieren. Zolang de overheid dat niet regelt, zal ze de kosten van dierenopvang voor haar rekening moeten nemen. Het kan niet aan particulier initiatief overgelaten worden om de kosten van de uitwassen van de coronapandemie te dragen en we kunnen evenmin dieren de dupe laten worden. Ook een voorlichtingscampagne over welvoerdigheid huisdierenbezit kan slachtoffers voorkomen. "Who lets the dog out?" is een belangrijke vraag die de mensen zich vóór de aanschaf moeten stellen. Corona raakt dieren net zo hard als mensen. Het kabinet kaan daar niet langer van wegglijken.

*Frank Wassenberg
2e kamer PvdD*

Gouwe Ouwe

1. Buran en Nenet
(*'de Camp Arktika'*)

Geb: 03-12-2006
Eig: Sarah de Monchy

2. Lusjkaya Elana Zargova

Geb: 23-03-2007.
Eig: Wendy van Vosselen

3. Pelageya van de IJsee

Geb. 05-05-2008
Eig: M. van Mierlo-Bosch

4. Pelle van de IJsee

Geb. 05-05-2008
Eig: A. Bakker

5. Lusjkaya Gregor Zargowitsj.

Geb: 08-09-2008.
Eig: Arjan Brok.

6. Taigaro Rapid Runar

Geb: 21-11-2008
Eig: Johanna Langedijk

7. Lusjkaya Imara Zargova.

Geb: 27-09-2009
Eig: Harke en Sibbiëna Groenveld.

8. Lusjkaja iikka Zargowitsj

Geb: 27-09-2009
Eig: Ida Wedman

9. Qiyara van de IJsee

Geb: 05-02-2010
Eig: Ella Wellerdieck

10. Qanuk van de IJsee

Geb: 05-02-2010
Eig: Antoinette Berkhof

11. Lusjkaya Khyra Bowinova

Geb. 19-05-2010.
Eig: Alie Bartol

12. Koraal's Dynamic Voronya Ziva

Geb. 03-06-2010
Eig: Joyce Uzeel en Brendo te Boekhorst

13. Naschja Gaia's Houdina

Geb. 18-07-2011
Eig: Coby Rees

Overleden:

Metiel ('de Camp Arktika')

Geb: 03-12-2006 Ovl: 05-03-2021

Lunta

Geb: 07-12-2007 Ovl: 05-03-2021

Tinga ('de Camp Arktika')

Geb: 03-12-2006 Ovl: 15-07-2021
Eig: Sarah de Monchy

De redactie denkt dat er nog veel meer vitale Sammen binnen onze club zijn. Ze moeten wel 10 jaar oud zijn. Stuur ons even een berichtje en hij of zij staat er de volgende keer bij

Tentoonstellingsuitslagen

Goes 3 juli 2021

Keurmeester: Jos de Cuyper (BE)

Jongste pup reuen

Delivano's Presents To You Kumbah Geb:14-02-2021 Eig: Marion Kuppens
20 weken; zeer mooi type; aantrekkelijk hoofd,lachend; goede pigmentatie; gebit nog niet volledig gewisseld; goede ruglijn; goed gedragen staart; heeft stevig bone; lage hakken; goede voeten; goede vachtconditie; uitmuntend gangwerk.
1 VB

Jeugdklasse reuen

Delivano's Presents to You in Vision Mr. Mckenzie Geb:07-07-2020 Eig: Ilona van Oorschot
Bijna 1 jaar; te gestrekt in silhouet; goede expressie; goed gepigmenteerd; scharend gebit; rug moet steviger; goede vachtconditie ; goede staartaanzet; diepe borst; goede ribben; bone mag stevigergoed stuwend gangwerk; achterhandhoeking kan beter. 1 ZG

Open klas reuen

Delivano's Presents to You el Zorro Geb:29-06-2019 Eig: Jennifer Penner
Net 2 jaar; mooi silhouet; goed gekoppeld; goede expressie, lachend; goed gepigmenteerd; goed gebit; stevige rug; goede staartdracht; voldoende borstdiepte; stevig bone; loopt nauw achter; goed stuwend maar kan beter uitgrijpen.
1 U

Kampioenklas reuen

Delivano'spresents to You Chaplinn Geb: 14-06-2018 Eig: Ilona van oorschot
3 jaar; zeer stevige hond; attent; goede expressie; oog mocht iets donkerder; stevige rugbelijning; goede staartdracht; diepe borst; overvloedige vacht; zeer mooi gehoekt voor & achter; beweegt in harmonie.
1 U

Jongste Pup Teven

Delivano's Presents to You Kea-lynn Geb:14-02-2021 Eig: Marion Kuppens
20 weken; zeer mooi silhouet; hond in harmonie; zeer expressief; goed gepigmenteerd; lachend; goede rugbelijning & staartaanzet; rond in ribbing; uitstekende achterhandhoeking; goede vachtconditie; goed stuwend gangwerk.
1 VB

Solis Aurora A Little Bubbly Geb:07-01-2021 Eig: Ellen Smit-Krijnen
5 mnd; redelijk lang in silhouet; heel attent; moet steviger in ruglijn; goed gepigmenteerd; goede expressie, lachend; goede staartaanzet, goed gedragen; zou iets korter gekoppeld zijn; stevig bone; niet in volle vachtconditie; puppy-gangwerk
2 VB

Puppyklas teven

At First Sight Makaris Home Geb:01-01-2021 Eig:John Hakkens
6 mnd; vrij lang gekoppeld; mooie expressie; compleet scharend gebit; goed gepigmenteerd; goede vachtconditie; rug nog zwak; staart goed gedragen; voldoende achterhandhoeking; iets te snipy; mooi pypy-gangwerk.
1 VB

Jeugdklas teven

Delivano's Presents to You Gold Kiss Geb:25-01-2020 Eig: Ilona van Oorschot
17 mnd; mooi silhouet; vrij kort gekoppeld; goede expressie; goed gepigmenteerd; mooie nek; rug moet steviger; goede staartaanzet & dracht; voldoende hoeking; attent; stevig bone; ; goede vachtconditie; vlakke schedel; gangwerk kan beter in harmonie.
2 ZG

Delivano's Presents to You in Spirit Geb:07-07-2020 Eig:Marion Kuppens
Bijna 12 mnd; mooi silhouet; attent; goede expressie; goed pigmentatie; volledig scharend gebit; mocht korter gekoppeld zijn; goede achterhandhoeking; goede vacht; goed gehandeld; moeilijk te beoordelen gangwerk.
1 ZG

Tussenklas teven

Brilliant Blossom Of Severnaya-sam Geb:04-02-2020 Eig:Craig Jenkinson
17 mnd; zware teef met overvloedige vacht; mooie expressie; goed gepigmenteerd; volledig scharend gebit; ruglijn kan steviger; koppeling kan iets korter; vrij los in polsen; goede achterhandshoeking; gangwerk mooi harmonisch.
2 U

Delivano's Presents to You Gold Shot Geb:25-01-2020 Eig:Marion Kuppens
17 mnd; zeer mooi silhouet; goede expressie; goede pigmentatie; volledig scharend gebit; zeer goed gekoppeld; overvloedige vacht; staartaanzet & dracht is goed; zeer attent; goed bone; korte hakken; loopt iets nauw; goed stuwend, harmonieus gangwerk.
1 U

Openklas teven

Delivano's Presents to You Cutie Pie Geb:14-06-2018 Eig:John Hakkens

3 jaar; goed silhouet; mooi gepigmenteerd; volledig scharend gebit; goede expressie, lachend; te steil in achterhand staart goed gedragen; redelijke vachtconditie; goede borstdiepte; korte voeten; goed gangwerk.

1 U

Agenda 2021

Dogshow Maastricht

zo 25 september

zo 26 september

Mecc, Maastricht

www.dogshowmaastricht.nl

Keurmeester: dhr Rui Oliveira (Pt)

Keurmeester: mw Mariia Gvozdieva (Ua)

Secr: Mw. F.Lochs-Romans

htm.secretariaat@dogshowmaastricht.nl

World Dog Show

29 sept – 3 okt

Bron, Tsjechië

www.wds2021.cz

Inschrijving opgeschort

Clubmatch NSC

zo 24 oktober

Dog Center, Kerkwijk

www.samojedenclub.nl

Keurmeester: mw Wilma Hell-Frijters

secr: Coby Rees

coby.rees@planet.nl

Dogshow Bleiswijk, Benelux Winner

za 6 november

zo 7 november

Plantarium, Hazerswoude-Dorp

www.dogshowbleiswijk.nl

Keurmeester: mw Hannie Vink

Keurm: mw Elly Weijnenborg-Weggemans

Secr: dhr. G.Embregts

geert@dogshowbleiswijk.nl

Steptraining Halfweg

zo 7 november

www.samojedenclub.nl

Eris Koops

eris@naschja.nl

KerstWinnerShow

zo 12 december

Evenementenhal, Gorinchem

www.winnershow.nl

Keurmeester: mw Natalie van Burik

Secr:

secretary@winnershow.nl

**Kennel
Dotunga**

*Voor het behoud van
de oorspronkelijke Samojeed*

06 2947 9003

dotunga@
oldsams.info

Tinga en Dotunga's Basuto Serby, 9 april 2021

*Ziva, Gaia en Nona.
Honden van Joyce Uzeel
en Brendo te Boekhorst*

Kennel NASCHJA

Onze honden worden in de huiselijke kring geboren en groot gebracht. Per teef worden er maximaal twee nesten gefokt. Gezondheid, kracht en goede lichaamsbouw zoals in de standaard voorgeschreven, staan op de eerste plaats.

De kennel is in februari 1966 opgericht door mw Dicky Pauwels-Krul. In 1980 is Coby Rees mede-eigenaar geworden. Al die 55 jaar is de kennel blijven vasthouden aan het originele werkttype zoals het in de eerste standaard in 1909 is vastgelegd.

www.naschja.nl

Waarom en hoe meld ik me aan bij de

De NSC is een vereniging van fokkers en liefhebbers van het samojedenas en heeft als doel de belangen van het ras te behartigen, fokkers en liefhebbers nader tot elkaar te brengen en geïnteresseerden in het houden en fokken van samojedenen voor te lichten.

De NSC tracht dit doel te bereiken door:

- het uitgeven van het clubblad Samovaria;
- haar leden voor te lichten bij aankoop, import, dekking, en fokkerij;
- het houden van clubmatches, tentoonstellingen en jonge-honden dagen;
- het organiseren van lezingen en het geven van cursussen;
- behulpzaam te zijn bij de opleiding van een goed keurmeestercorps;
- het houden van vergaderingen waar leden het beleid kunnen bepalen;
- het organiseren van puppy-bemiddeling;

Als u zich als lid aan wilt melden stuurt u een e-mail naar:

penningmeester.nsc@outlook.com

Daarin vermeldt u:

- of u zich als lid of als gezinslid wilt aanmelden;
- uw naam en adres, en eventueel uw telefoonnummer;
- uw bankrekeningnummer;

en u maakt €30,- (lid) of €7,- (gezinslid) over op:

IBAN NL28 INGB 0000 733127 t.n.v. Nederlandse Samojedenen Club.

Nadat uw aanmelding en betaling is ontvangen bent u aspirant lid. Als er geen bezwaar tegen uw lidmaatschap is gemaakt beslist het bestuur in de eerstvolgende vergadering over uw lidmaatschap. Op de website van de club www.samojedenenclub.nl vindt u de statuten en het huishoudelijk reglement.

De Samenwerkende Fokkers

Kennel Van de IJSZEE
Corry en Sjaak vd Ham
Barneveld
0342-413809
www.samojeden.nl

Kennel LATAMARAK
Els Mul-De Ruiters
Oudemirdum
0514-572122
latamarak@ziggo.nl

Kennel LUSJKAYA
Alie Bartol-Takens
Roden
050-5018030
luskaya@gmail.com
Dorien Damstra
Putten
www.luskaya.nl

Kennel NASCHJA
Coby Rees
Amsterdam
020-6263231
www.naschja.nl

NATUURLIJK HET BESTE!

PROBEER:

VOER + BONBONS + KOEKJES

ONTVANG GRATIS PROBEERPAKKET:

MET 3 X 100 GRAM VOER NAAR KEUZE
+ SAMPLE 3IN1 CRANBERRY KOEKJES
+ SAMPLE SCHAPENVET BONBONS
INCL. SPAARKAART EN INFOBOEKJE.

☐ PUPPY	☐ GEPERST MINI
☐ ADULT	☐ GEPERST ADULT
☐ LAM&RIJST	☐ GEPERST LAM
☐ DINER	☐ PUP MINI
☐ SENIOR	☐ ADULT MINI
☐ HIGH ENERGY	☐ SENSITIVE MINI
☐ GIANT	☐ CONTROL MINI
☐ GEPERST KIP (BIO CERT)	☐ SENIOR MINI

MAIL DEZE BON NAAR : INFO@BIOFOODDIervoeding.nl
OF STUUR NAAR: BIOFOOD, POSTBUS 151, 9200 AD DRACHTEN

NAAM: _____

ADRES: _____

PC/WOONPLAATS: _____

TELEFOON: _____

E-MAILADRES: _____

MAXIMAAL 1 PAKKET PER GEZIN.

